

Giáo Chủ Luôn Muốn Truy Ta

Contents

Giáo Chủ Luôn Muốn Truy Ta	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	8
5. Chương 4	13
6. Chương 5	16
7. Chương 6	19

Giáo Chủ Luôn Muốn Truy Ta

Giới thiệu

Editor: Snow cầm thú HDDộ dài: 8 chươngThể loại:cổ đại, ân oán giang hồ, 1v1, HE, nhẹ nhàng, ngọt sủng, cường cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-chu-luon-muon-truy-ta>

1. Chương 1-1

Editor: Snowflake HD

Trương điếc không hề bị điếc, hắn là một người kể chuyện, mà đã là người kể chuyện thì không thể nào bị điếc, chẳng qua có người nghe hắn kể chuyện xong thì không chịu vỗ tay, thế là giả điếc.

Hiện tại, hắn đang nói về chuyện xưa. Hắn bảo là người nhất định phải nghe kể về chuyện xưa, bởi vì chuyện xưa còn hấp dẫn hơn nhiều so với chuyện thanh lâu.

‘Thần hổ phi quyền’ Quan Chí Thường, năm ấy bước chân ra giang hồ, chỉ dựa vào hai nắm đấm đã đập nát đầu một trăm hai mươi chín người trong Long Sơn trại. Nắm đấm của hắn cực kì cứng rắn, nhưng mà” Trương điếc gõ cái thước một cái, “Nhưng mà hôm qua hắn mới bị trộm nắm đấm.”

Tay ở trên cơ thể người, sao lại bị trộm chứ?

Có người la lên: “Nắm đấm của hắn đâu rồi? Trương điếc, nói mau, nói mau!”

Trương điếc thích nhất chính là bị người ta hỏi, việc đó xem như là được người ta coi trọng, hắn càng bị hỏi thúc, tốc độ nói càng nhanh, càng hăng hái: “Thiên Hạ Vô Địch, võ công vô địch, công phu ‘trộm’ đồ không ai sánh bằng. Giờ tý hôm qua, ở Triều Lộ các trong Mê Hồn sương, ‘thần hổ phi quyền’ đụng phải Thiên Hạ Vô Địch, bọn họ đánh nhau khoảng chừng một khắc, hai nắm đấm của hắn bị Thiên Hạ Vô Địch đập nát, các người nói thử xem, đây chẳng phải là nắm đấm bị trộm rồi sao?”

Mọi người thích thú vỗ tay phụ họa, bàn tay nát tấu là không còn nắm đấm nữa, tất nhiên là bị ‘trộm’ đi rồi.

Nơi này có người hoan hô, dĩ nhiên sẽ có người giội nước lã.

Ở góc tường phía trên, một cô gái chân trái khoát lên chân phải, vừa cắn hạt dưa vừa rung đùi: “Không đúng, hần nói không đúng.”

Trương điếc là người nắm thông tin nhanh nhất và chuẩn xác nhất, không đúng chỗ nào?

Người bên cạnh hỏi nàng.

Nàng cười hì hì nói: “Tối qua, Quan Chí Thường đang lén lút cười mẩu lão hổ phu nhân, thì gặp mặt Thiên Hạ Vô Địch đúng lúc hần không mặc quần, liền bị kinh hãi, vội vàng đánh bậy đánh bạ, cuối cùng tay trái đánh vào tay phải, cho nên nát bét.”

Giọng nói của nàng rất nhỏ, người bên cạnh nghe được, nhưng Trương điếc thì không để ý.

Vì thế Trương điếc tiếp tục nói: “‘Nhất phi thập thiên’, tuy rằng khinh công cao tuyệt, nhưng đáng tiếc lại gặp phải Thiên Hạ Vô Địch...”

Có người tò mò hỏi: “Chẳng lẽ khinh công của hần cũng bị trộm?”

Trương điếc cười nói: “Chính xác, khinh công của hần cũng bị ‘trộm’ đi rồi, hai chân của hần bị Thiên Hạ Vô Địch đánh gãy xương, trong thời gian ngắn không thể phi thiên, chỉ có thể chui dưới đất làm cá chạch.”

Mọi người cười ầm lên.

Cô gái “Phốc” một tiếng, phun hạt dưa ra, ôm bụng cười ha ha: “Ha ha ha, không đúng, vẫn không đúng.”

Lại không đúng cái gì?

“‘Nhất phi thập thiên’ không đuổi kịp tốc độ của Thiên Hạ Vô Địch, cho nên nổi nóng, đạp nhầm một bước vào không trung, té từ trên cao xuống đất, bộ dáng té chổng vó kia... Phốc ha ha.” Nàng chưa nói xong, đã đập bàn cười ha hả.

Trương điếc vẫn không thèm nghe lời của nàng, cho nên Trương điếc nói tiếp.

Hần nói, nàng mới nói.

Bất kể là Trương điếc nói cái gì, nàng đều cười ha hả nói lại những chuyện khác với Trương điếc.

Trương điếc lập tức im lặng, không nói. Nàng cũng im lặng cắn hạt dưa, không nói chuyện.

Nàng hài lòng phỉ hạt dưa trên người xuống, mở cái túi vải nhỏ, lấy ra năm đồng tiền đặt trên bàn, ra về muốn đi.

Người bên cạnh kinh ngạc hỏi nàng: “Sao cô nương biết nhiều chuyện vậy, cô nương là ai?”

Nàng xách cái túi đeo lên vai, quay đầu lại cười, bộ dạng thần bí, sáng chói như hoa đào: “Ta là Thiên Hạ Vô Địch. Họ Thiên, tên là Hạ Vô Địch.”

Sau đó nàng rời đi.

Nàng đi như thế nào, không ai nhìn thấy được, bọn họ chỉ thấy bà chủ tiệm tức giận đùng đùng đi đến đây, cầm năm đồng tiền trên bàn lên, chổng nạnh la lớn: “Thiên Hạ Vô Địch, ngươi lại thiếu nợ.”

Thiên Hạ Vô Địch đương nhiên không phải là người vô địch thiên hạ, nàng chỉ là một kẻ trộm. Giống như tối hôm qua nàng tới tìm ‘thần hổ phi quyền’ bởi vì muốn tui tiền của hần, ‘Nhất phi nhập thiên’ đuổi theo nàng, vì muốn đòi lại tui tiền bị nàng trộm đi mà thôi.

Một người làm nghề đạo tặc, chỉ có hai nguyên nhân: một là lười, hai là nghèo.

Lười là tật xấu của người giàu có, người nghèo sẽ không lười. Thế nhưng nàng thuộc dạng vừa nghèo lại vừa lười.

Nàng có thể nhịn đói ba năm nằm trên giường không nhúc nhích, bởi vì lười ăn cơm, tất nhiên cũng vì lý do khác là nàng không có tiền ăn cơm.

Nàng lang bạt trên giang hồ hai năm, đáng lý ra phải có một chút tiền dành dụm, nhưng mà sao nàng vẫn nghèo đến như vậy?

Bởi vì nàng lười gom tiền. Nàng có một đồng tiền, liền đi đưa cho người nghèo, để người nghèo tiêu tiền giúp nàng, sau đó người ta sẽ cho nàng một cái bánh nướng, nàng được vui vẻ, người nghèo cũng vui vẻ.

2. Chương 1-2

Nhưng mà nói chung nàng vẫn phải kiếm cơm ăn, không có tiền thì phải làm sao bây giờ?

Trước kia nàng làm người đưa tin.

Nàng truyền tin tức từ thành tây đến thành đông, cùng lắm cũng chỉ tốn một nén nhang, tốc độ nhanh gấp nhiều lần so với sai nha, cũng tiện lợi hơn so với ngựa. Nếu gặp phải người tốt, người ta có thể cho nàng một chút hoa quả và đồ ăn ngon.

Danh tiếng của nàng càng lúc càng lớn, vì vậy rất nhiều người đến nhờ nàng đưa tin, tuy rằng trong túi tiền càng ngày càng ít, nhưng nàng hết sức vui vẻ. Thế nhưng nàng không làm nghề này nữa.

Nàng tiếp nhận nhiệm vụ đưa tin tức từ một người giàu có đơn độc, truyền sang trấn nhỏ bên cạnh. Trấn nhỏ đó không xa lắm, nhưng thời điểm người kia nhận được tin tức, đã là sáng ngày hôm sau. Lẽ nào nàng bị kiệt sức, ngủ quên ở giữa đường? Hoàn toàn không phải, một khi nàng đã nghiêm túc làm việc, tuyệt đối sẽ không lười biếng, trên đường đi nàng gặp phải hai mẹ con vì đói bụng khát nước mà ngất xỉu giữa đường, bởi vì cứu giúp bà ta nên nàng mới tới trễ.

Chỉ cần là người có lương tâm, sẽ không thấy chết mà không cứu, hành động tốt đẹp này đáng lý ra phải được thông cảm. Nhưng mà cố chủ của nàng là người không có lương tâm, chẳng những mắng chửi nàng thậm tệ vì tới trễ, mà còn chửi mẹ con kia giả vờ đáng thương để xin cơm ăn.

Lần đầu tiên nàng nổi nóng, nàng không thể đánh cũng không thể mắng, nhưng nàng có thể trừng phạt.

Vì thế nàng làm đạo tặc, tối ngày hôm đó, nàng trộm hết gia sản của người ta, chia cho người nghèo, nhất là hai mẹ con đáng thương kia. Sau đó, nàng rời khỏi thành.

Nàng phát hiện làm đạo tặc cũng rất có ý nghĩa, chẳng những mau có tiền, cứu người cũng mau. Nàng vốn lười, lười đi kiếm tiền, cho nên, nàng kiếm tiền bằng cách dễ nhất ‘trộm’.

Đạo tặc cũng là một công việc, mỗi giây mỗi khắc đều phải đi trộm tiền của phú hộ giàu có độc ác, mỗi giây mỗi khắc đều có người nghèo cần tiền, do đó nàng nổi lên quyết tâm kinh doanh. Chỉ cần kiếm ra tiền, cái gì cũng trộm, ngay cả cái bộ của hoàng đế đương triều nàng cũng trộm.

Cố chủ ngồi trước mặt nàng.

Cố chủ đưa ra yêu cầu cho nàng: “Ta muốn có tiết khố của thiên hạ vô địch.”

Thiên Hạ Vô Địch giống như đang mơ, chớp mắt một cái, hồi phục tinh thần: “... Thật có lỗi, phiền người nói lại lần nữa xem.”

Cố chủ đỏ mặt, xấu hổ kéo kéo khăn tay nhỏ, nhỏ giọng trả lời nàng một lần nữa: “Ta muốn tiết khố của thiên hạ vô địch.”

Cố chủ là một nữ tử xinh đẹp, nếu Thiên Hạ Vô Địch là nam nhân, nhất định sẽ yêu thích nàng ta. Nhưng mà nàng không phải, nàng không có sở thích đặc biệt đến vậy, tuy nhiên người ta đã có lòng mang tiền đến tận cửa, dĩ nhiên nàng không thể từ chối người ta rồi.

Nàng kìm nén bi thương đưa tiết khổ số lượng có hạn của bản thân cho cố chủ. Cố chủ vừa cầm lấy tiết khổ, khuôn mặt đã cười tươi như hoa, đặc ý khoe với bọn tử muội.

Lúc này, đột nhiên có người kinh ngạc nói: “Tại sao tiết khổ của thiên hạ vô địch lại nhỏ như vậy?”

Mọi người giật mình quả thực có hơi nhỏ, vẻ mặt bọn họ ai nấy cũng kì lạ không thể tả.

Thiên Hạ Vô Địch sắp phát điên rồi. Từ đó về sau, càng ngày càng nhiều cố chủ tìm tới cửa, đưa ra những cái yêu cầu hết sức quý dị, mà yêu cầu nào cũng đều liên quan đến thiên hạ vô địch.

Sau đó, nàng bán từng cái tiết khổ một, hai cái khăn tay đỏ, một cây thiết kiếm.... Nàng xem nữa bán sạch gia sản.

Hôm nay, nàng bán ra chiếc trâm cài tóc màu trắng cuối cùng, mệt mỏi lết thân mình đi vào tử lâu.

Trương điếc đang kể chuyện, hần kể rất hăng say.

Bữa nay, hần kể về ‘Thiên hạ vô địch’.

“Năm ngày trước, trên Thái Linh sơn đã diễn ra một trận chiến lớn, giáo chủ Lăng Vân giáo Trang Kiếm Trì với tuyệt chiêu ‘phi hoa thập tam kiếm’ đệ nhất thiên hạ, đánh bại tất cả mọi người, trở thành vô địch thiên hạ.” Về mặt Trương điếc vô cùng hớn hởi, tinh thần phấn chấn, “Từ ngày đó trở đi, trên giang hồ nổi lên làn sóng bắt chước thiên hạ vô địch, bỏ tiền ra mua quần áo trang sức của hần, cũng có người dùng tiền mua những đồ vật bên người hần.”

Có người tò mò hỏi: “Bộ dáng của thiên hạ vô địch, Trang giáo chủ như thế nào?”

“Cái này...” Trương điếc là người nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện không bao giờ ngừng, nhưng hiện tại lại nói lắp ba lắp bắp, gương mặt đỏ bừng, “Theo như những người mua quần áo của hần, bọn họ nói, hần cao chừng sáu thước, dùng khăn tay màu đỏ, trâm cài màu trắng, cùng với một thanh kiếm hết sức bình thường...”

“Phốc –” Suýt chút nữa Thiên Hạ Vô Địch đã phun nước lên đầu bà chủ tiệm.

Những vật này rất quen thuộc với nàng, bởi vì nàng đưa đồ vật cá nhân của nàng cho bọn họ mà.

Tuy rằng nàng lười, nhưng đầu óc vẫn hoạt động bình thường, hần vừa nói đến đây, nàng đã hiểu rõ. Người ta muốn mua đồ của thiên hạ vô địch, chứ không phải Thiên Hạ Vô Địch nàng.

Nàng hoàn toàn hiểu sai ý bọn họ rồi, bán nhầm đồ rồi.

Làm sao bây giờ? Chỉ cần nàng hoàn trả tiền buôn bán, sau đó cầm đồ về là được, chuyện này coi như chưa từng xảy ra.

Nói nghe thật dễ dàng, nhưng nàng không làm được...

Túi tiền của nàng trống không, trống không nghĩa là không có tiền, không thể cứu vãn sai lầm.

Nàng hết sức buồn phiền. Nàng là người làm ăn, nếu mất đi uy tín, sẽ không buôn bán được nữa.

May mắn là lão thiên không tệ bạc với nàng, dẫn một đại kim chủ tới chỗ nàng.

Khi bà chủ đến truyền lời giúp người ta, nàng còn buồn bực không hiểu tại sao kim chủ lại thần bí đến như vậy. Đến lúc nhìn thấy kim chủ rồi, nàng mới phát hiện hần không những thần bí, còn hết sức kì lạ.

Toàn thân đều là màu đen, vừa mặc đồ đen, lại mang miếng vải che mặt màu đen, đừng nói ngũ quan, ngay cả đôi mắt cũng không nhìn thấy.

Người thần bí luôn có thói quen khó đỡ, hần ta cũng vậy. Trước mặt hần là một cái bàn, trên bàn có để sẵn bút, mực, giấy, nghiên.

Hần cầm bút, mở tờ giấy ra, sau đó đưa bút cho Thiên Hạ Vô Địch.

“Ta hỏi, người dùng bút trả lời.” Hần mở miệng, giọng nói khàn khàn khó nghe, y như bỏ năm cân dao vào miệng.

Thiên Hạ Vô Địch cầm cây bút, có chút bực bội: “Ta dùng miệng trả lời không được sao?”

Hắc y nhân nói: “Không được.”

Thiên Hạ Vô Địch nghiêng đầu hỏi: “Vì sao?”

Hắc y nhân nói: “Bởi vì ngươi không có tiền, ta có.”

Thiên Hạ Vô Địch câm nín, người với người, ở thời điểm ngươi có tiền thì ngươi chính là tổ tông, cho nên phải nghe lời tổ tông, phải ra sức làm việc cho tổ tông.

Hắc y nhân hỏi: “Ngươi chính là Thiên Hạ Vô Địch, họ Thiên, gọi là Hạ Vô Địch?”

Thiên Hạ Vô Địch đáp: “Phải.”

Hắc y nhân nói: “Viết tên của ngươi xuống, sau đó trả lời ta, vì sao lại có tên này?”

Thiên Hạ Vô Địch đáp: “Ta sinh vào ngày hè, khoảng thời gian đó cả nhà thổi sáo giải sầu, cha ta không ngại buồn phiền, nên đặt cho ta cái tên Hạ Vô Địch.”

“Tốt lắm.” Hắc y nhân vừa lòng nhìn thấy Thiên Hạ Vô Địch kí tên, “Tiền thù lao một ngàn lượng, trước tiên đặt tiền cọc hai trăm lượng, tám trăm lượng còn lại đợi đến khi sự việc hoàn thành mới giao, ngươi có chịu làm hay không?”

“Làm!” Khóe mắt Thiên Hạ Vô Địch lóe lên ánh sáng rực rỡ của ngân lượng, một ngàn lượng nha, đây là công việc lớn nhất mà nàng chưa từng có, nàng phải làm, tất nhiên phải làm.

Hắc y nhân nói: “Ta muốn ngươi đi trộm.”

Thiên Hạ Vô Địch hỏi: “Trộm cái gì?”

Hắc y nhân nói: “Người.”

Thiên Hạ Vô Địch hỏi: “Người nào?”

Hắc y nhân nói: “Thiên hạ vô địch.”

3. Chương 2

Editor: HD

Thiên hạ vô địch không phải đồ vật này nọ, chính là người nha, người thì sẽ biết chạy, như vậy thì trộm bằng cách nào chứ?

Cũng may thiên hạ vô địch mà hắc y nhân muốn trộm không phải người sống, càng không phải người chết, mà là một thanh kiếm.

Kiểm tượng trưng cho sinh mạng của kiếm khách, trộm kiếm không khác gì trộm mạng, chẳng khác gì trộm luôn cả kiếm khách.

Đây là một chuyện vô cùng khó khăn, đối phương lại là thiên hạ vô địch, tuy rằng nàng cũng gọi là Thiên Hạ Vô Địch, nhưng mà là một tên đạo tặc không biết võ công.

Làm đạo tặc không nhất thiết phải có võ công cao cường, chỉ cần có một thân khinh công tuyệt diệu thì có thể làm đạo tặc. Không phải nàng tự tăng bốc bản thân, nhưng với khinh công của nàng nếu xưng đứng thứ ba trên giang hồ, tuyệt đối không có ai dám xưng đứng thứ hai.

Vậy thì người đứng đầu là ai? Tất nhiên là thiên hạ vô địch chân chính rồi.

Hiện tại, nàng sắp phải đối đầu với thiên hạ vô địch.

Trước đó, nàng đã thăm dò địa hình nơi thiên hạ vô địch làm việc và nghỉ ngơi, đã có ít nhất chín lần ra vào Lăng Vân giáo.

Trước khi bước vào Lăng Vân giáo, nàng chưa từng nghĩ trên đời này lại có giáo phái lớn đến như vậy, ngay cả đường đi cũng rất dài.

Tòa nhà trong Lăng Vân giáo nhìn thì có vẻ bình thường, bài trí xung quanh cũng bình thường, nhưng liếc mắt nhìn lại lần nữa, cảm thấy cực kì trang nghiêm, to lớn. Người đi vào chỗ này, sẽ có cảm giác bản thân mình chỉ là một con kiến bé nhỏ, mà nơi đây giống như một cái lưới khổng lồ, cho dù người có bản lĩnh hơn người, xoay người có thể chạy xa vạn dặm, nhưng hôm nay cũng không thể thoát khỏi thiên la địa võng. Mỗi lần đi vào nơi này, tâm trạng của nàng càng lúc càng trầm trọng và nghiêm túc, mỗi một bước đi đều hết sức cẩn thận, y như để giày bị đóng băng.

Nàng đã tới đây chín lần, chín lần này đủ để nàng thăm dò thói quen cuộc sống của một người.

Cho dù một người coi trọng kiếm như bảo bối, nhưng không thể lúc nào cũng cầm nó trong tay, giống như khi đi tắm, người phải cởi quần áo mà người thích xuống. Trang Kiếm Trì cũng phải có thời điểm không mang theo kiếm, ví dụ như khi hắn đi tắm, đi nhà xí, nhất định sẽ không cầm kiếm.

Đó chính là cơ hội để Thiên Hạ Vô Địch ra tay.

Cuộc sống của Trang Kiếm Trì rất có quy luật, khi nào thì đi nhà xí, khi nào thì đi tắm rửa. Nàng tự tin, chỉ cần hắn cứ tiếp tục làm theo quy luật làm việc và nghỉ ngơi, nàng chắc chắn có thể nắm bắt thời cơ, trộm thanh kiếm đi.

Đáng tiếc, ông trời không cho nàng toại nguyện, phá vỡ kế hoạch của nàng.

Trước chính Ngọ một khắc, Trang Kiếm Trì mồ hôi chảy ròng ròng từ chỗ luyện võ, đi về hướng nhà xí.

Thiên Hạ Vô Địch ngồi trên nóc nhà xí, nín thở chờ đợi, cơ hội đến thật chậm.

Sau đó nàng nhìn thấy Trang Kiếm Trì dừng lại trước cửa nhà xí, đột nhiên đổi hướng đi tới thủy trì, lau sạch mồ hôi trên mặt, rồi tiếp tục đi.

Nàng trợn mắt há mồm, ánh mắt nhìn chằm chằm thanh kiếm trong tay Trang Kiếm Trì, có chuyện gì vậy, tại sao lại thay đổi thời gian hoạt động và nghỉ ngơi? Chắc chắn có chỗ nào đó không hợp lý.

Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục theo dõi, sau khi kế hoạch đánh lén trong nhà xí thất bại, ai ngờ kế hoạch tập kích trong phòng ngủ cũng thất bại nốt. Nàng ở đó canh chừng ba ngày ba đêm, Thiên Hạ Vô Địch đói đến mức bụng dán vào lưng, chỉ sợ tiền còn chưa vào túi, nàng đã quy tiên về với tổ tông.

Ba ngày nay, nàng có rất nhiều cơ hội, nhưng lại không thể xuống tay thành công, dường như Trang Kiếm Trì có thể cảm nhận được cái gì đó, vì vậy hắn ôm chặt kiếm không rời.

Thời gian của nàng chỉ có nửa tháng, nửa tháng mà không lấy được kiếm, nàng phải trả lại tiền đặt cọc. Đáng tiếc, nàng đã xài hết tiền đặt cọc, không có tiền trả nên bắt buộc phải trộm kiếm.

Nàng đã không còn bày mưu kế nữa. Bởi vì nàng rất lười, người lười thường sẽ dùng cách nhanh và tiện nhất ‘trộm’ kiếm.

Buổi tối, Trang Kiếm Trì ôm kiếm đi tắm.

Thiên Hạ Vô Địch nhảy từ trên nóc nhà xuống, lén trốn vào trong phòng.

Đây là lần đầu tiên nàng đối mặt với Trang Kiếm Trì, nếu nàng có học thức sâu xa một chút, nhất định có thể miêu tả Trang Kiếm Trì bằng những từ ngữ duyên dáng đẹp đẽ.

Đáng tiếc, trong đầu nàng chẳng có gì cả, cố gắng lắm cũng chỉ nặn ra được một câu: bộ dạng anh tuấn, đáng người rất đẹp.

Chưa hết.

Kiếm đang ở trong tay Trang Kiếm Trì, Trang Kiếm Trì dùng nước lau thanh kiếm đã dính quá nhiều máu tươi, không thềm ngược mắt lên nhìn, giống như chưa từng đặt nàng trong mắt.

Ba ngày ba đêm rồi Thiên Hạ Vô Địch không tắm, vừa nhìn thấy nước mắt liền sáng lên, mặc kệ Trang Kiếm Trì có đồng ý hay không, vội vàng cởi giày ra, vén ống quần lên, ngâm đôi chân ngọc ngà vào trong nước, vừa nghịch nước vừa cười tùm tùm nói: “Này, chúng ta đánh cược đi, thế nào?”

Ánh mắt Trang Kiếm Trì chậm rãi dời sang đôi chân ngọc của nàng, sau đó chậm rãi nhìn lên khuôn mặt nàng, làn da trắng nõn nà, khuôn mặt cười tươi như hoa, nàng không phải là nữ nhân đẹp nhất mà hắn từng gặp, nhưng hắn chưa từng thấy nữ nhân nào cười vui vẻ như nàng.

“Đánh cược cái gì?” Trang Kiếm Trì nói chuyện. Hắn nhìn Thiên Hạ Vô Địch, không một chút kinh ngạc, hắn đã sớm không thấy kinh ngạc nữa, là người vô địch thiên hạ sẽ không buồn chán, bởi vì mỗi ngày đều có người chạy tới khiêu chiến, nàng không phải người đầu tiên, càng không phải người cuối cùng.

Thiên Hạ Vô Địch ngậy người ra, ẩn tượng về hắn lại tặng thêm một câu: khẩu khí lớn.

Thiên Hạ Vô Địch cười hì hì, đếm đầu ngón tay: “Ta đến đây, là muốn mượn bảo kiếm của ngươi, nhưng ngươi là thiên hạ vô địch, ta đánh không lại ngươi, cho nên không lấy được kiếm. Vì thế chúng ta đánh cược đi, ta lấy kiếm của ngươi rồi chạy đi trước, nếu như ngươi có thể cướp về, thì coi như ngươi thắng, còn không thì kiếm là của ta. Bất luận là võ công hay khinh công ngươi đều đứng đầu thiên hạ, ngươi sẽ không sợ bị thua dưới tay ta đâu đúng không?”

“Được.” Trang Kiếm Trì vừa dứt lời, thanh kiếm ướm sừng liền nằm dưới chân của Thiên Hạ Vô Địch.

Thiên Hạ Vô Địch cảm thấy không khác gì đang mơ, nàng không biết thanh kiếm này đã rời khỏi tay Trang Kiếm Trì từ khi nào, rồi bay tới đây, mẹ nó a, võ công hai người chênh lệch quá xa, chẳng khác gì đấu rồng đấu với kiếm gỗ...

Trang Kiếm Trì vẫn còn ở trong nước, không một mảnh vải che thân. Lỡ thế như vậy, ít nhất phải đi tìm cái quần mặc vào trước mới có thể đuổi theo nàng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, nàng buộc phải cầm thanh kiếm chạy ra ngoài cửa.

Kế hoạch của nàng vô cùng hoàn mỹ, nhưng lúc nàng vừa cầm kiếm lên, Trang Kiếm Trì “Rào rào” một tiếng, từ trong nước đứng lên, nàng theo bản năng hét to một tiếng “Lưu manh!” Sau đó bịt kín mắt.

Kiếm rớt xuống đất.

Yên tĩnh, cực kì yên tĩnh.

Nàng bất động, Trang Kiếm Trì cũng không động đậy.

Nàng ý thức được mình đang làm một chuyện ngu xuẩn nhất trên đời, ha ha cười gượng một tiếng, một tay bịt mắt, tay kia nhặt kiếm lên.

Tiếng nước vang lên, trong giây phút nàng nhặt kiếm, Trang Kiếm Trì di chuyển.

Chân của nàng còn chưa kịp dùng sức, liền cảm giác được hơi thở áp bức của người kia.

Dưới tình thế khẩn cấp, nàng vội vàng mò trong ngực, giống như đang tìm ám khí.

Đây chính là tuyệt chiêu bảo vệ mạng sống, ám khí có chứa thuốc mê, được lực đủ mạnh để đánh ngã một con voi.

Nhưng nàng đã quên mất một chuyện.

Nàng đã bán sạch gia sản của bản thân cho cô chủ, bao gồm cả ám khí.

Cái kia là cái gì thế?

Một miếng vải màu đỏ, ở trên đó có thêu hoa văn xinh xắn, còn có mùi hương thoang thoảng. Nó đang nằm trên tay Trang Kiếm Trì, về mặt hắn hết sức quý dị.

Vải này không bình thường chút nào, nó có một cái tên rất êm tai — cái yếm.

“... ..” Thiên Hạ Vô Địch thầm nghĩ có nên nhảy vào trong nước, tự tìm chết mình không.

Trộm cướp thất bại, đánh cướp cũng thất bại nốt, cho nên bị quăng vào địa lao, ngay cả công cụ gây án là cái yếm cũng bị tịch thu.

Trang Kiếm Trì nhìn công cụ gây án, vẻ mặt trầm tư.

Hắn hỏi tả hộ pháp Yến Quy: “Đây là cái gì?”

Nếu một người nam nhân từ nhỏ đến lớn không ở chung với nữ nhân, một lòng một dạ theo đuổi kiếm đạo, đối với hắn mà nói, chắc chắn sẽ không biết.

Cũng may, Yến Quy biết vật này là gì, hắn ta xấu hổ ho một tiếng: “À, đây là quần áo của nữ nhân, xem như là áo lót.”

Trang Kiếm Trì nhú mày, thật sự nghĩ không ra: “Đưa vật này cho ta, là có ý gì?”

Yến Quy sững người: “Nàng ấy đưa vật này cho ngài ư?”

Trang Kiếm Trì gật đầu: “Không chỉ như thế, nàng còn khóa thân. Chạy vào bể tắm của bồn tọa.”

Sắc mặt Yến Quy không khác gì gặp quỷ, nàng là dạng nữ nhân nào chứ, dám chạy đến tận cửa dụ dỗ giáo chủ?

Yến Quy lập tức căng thẳng, giải thích: “Giáo chủ, nàng không có ý tốt đâu, ngài tuyệt đối không được mắc bẫy của nàng!”

Trang Kiếm Trì khó hiểu hỏi: “Ý nàng là gì?”

“Nàng...” Yến Quy không trả lời được, giáo chủ say mê kiếm đạo, bên cạnh không có nữ nhân nào cả, nói thẳng ra thì giống như một trang giấy trắng, nếu nói nữ nhân này cố tình quyến rũ giáo chủ. Chỉ sợ, ngài ấy có thành kiến với nữ nhân, về sau không chịu tìm giáo chủ phu nhân, Yến Quy suy nghĩ thật lâu, chậm rãi nói, “Nàng muốn ngủ với ngài.”

Mặc dù Trang Kiếm Trì rất thiếu thốn trong tình cảm, nhưng hắn hiểu ngữ chung có ý nghĩa gì, hắn lạnh lùng hỏi: “Nàng nghĩ mình là ai chứ, có thể ngủ chung với bồn tọa sao?”

“Này...” Yến Quy lo lắng, nhìn Trang Kiếm Trì một cái, “Theo như hạ nhân báo cáo, nàng tự xưng là ‘Thiên Hạ Vô Địch’...”

Một cơn gió lướt qua mặt, khi Yến Quy ngẩng đầu, đã không còn thấy bóng dáng Trang Kiếm Trì đâu.

Ngài ấy đi đâu? Địa lao.

Hắn đứng trước phòng giam Thiên Hạ Vô Địch, vẻ mặt cực kì kích động, tay cầm kiếm vững vàng như đá, sau đó hắn rút kiếm ra, xuất chiêu.

“Thiên Hạ Vô Địch, chiến với bồn tọa một trận.”

“Rầm!” Cửa sắt đột nhiên rớt xuống trước mặt Thiên Hạ Vô Địch, kiếm pháp thật lợi hại.

Thiên Hạ Vô Địch cảm thấy nếu cổ của mình bị một kiếm này thì... nàng sờ sờ cổ, vẻ mặt hoang mang: “... cái gì?”

4. Chương 3

Editor: HD lạc lối

Nếu người chưa từng đi vào Lăng Vân giáo, người nhất định sẽ không tin trên đời lại có một võ trường lớn đến như vậy, người đứng ở đây, có lẽ không cảm thấy bản thân bé nhỏ, nhưng chính là thấy khoảng không – tâm trống rỗng, không chứa bất cứ vật gì, khi đó mới có thể vứt bỏ tạp niệm, chuyên tâm luyện võ.

Thiên Hạ Vô Địch nhìn trời, nhìn không trung, trong bụng nàng trống không.

Đã ba ngày rồi nàng không có hạt cơm nào vào bụng, còn không được nghỉ ngơi, bây giờ lại bị Trang Kiếm Trì kéo đến võ trường luận võ. Nàng không biết võ, không cần đấu cũng biết thua, nhưng Trang Kiếm Trì nói với nàng, chỉ cần nàng luận võ với hắn, sẽ lập tức đồng ý nguyện vọng của nàng, cho nên chẳng những phải đấu với hắn, còn phải đánh thắng hắn, tuyệt vời, đánh hắn thành bã luôn, tất cả chỉ là ảo tưởng thôi.

Nàng nắm chặt kiếm, đứng cách xa Trang Kiếm Trì ba trượng, kiếm này là thanh kiếm tốt, chỉ tiếc nằm trong tay của người cực kì nhất gan. Tay nàng run rẩy, bất luận là ai đã chuẩn bị sẵn tâm lý thua cuộc, cũng đều có cảm giác căng thẳng lo lắng, hơn nữa nàng còn đối đầu với Trang Kiếm Trì, sai một ly chính là đi cả cái đầu.

Nàng không biết võ, nhưng cũng may đã từng nhìn thấy người tập võ xuất kiếm. Vì thế hô lớn một tiếng, rút kiếm, rút kiếm xong, lại hô thêm một tiếng, sau đó một cơn gió lạnh đi ngang qua lưng nàng, xương sống nàng lập tức lạnh ngắt, không kìm chế được hắt xì hơi, lưng hơi cong xuống. Tuy nhiên cái hắt xì này đã cứu nàng một mạng!

Kiếm của Trang Kiếm Trì vừa đúng lúc đâm tới, giống như nghìn cân treo sợi tóc, khi nàng cúi người thấp xuống, kiếm Trang Kiếm Trì đâm vào không khí.

Đôi mắt Trang Kiếm Trì sáng lên, trên đời này người có thể tránh được một kiếm của hắn không vượt quá mười người, nàng lại tránh được, chứng tỏ nàng tự xưng mình là Thiên Hạ Vô Địch cũng không phải khoe khoang.

Trang Kiếm Trì rất hiểu chiến, gặp được đối thủ, hắn càng đánh càng hăng, đệ nhị kiếm vừa nhanh vừa hiểm hơn nhiều so với đệ nhất kiếm, tuy rằng Thiên Hạ Vô Địch tránh được một kiếm, nhưng thân thủ của nàng khá chậm, bởi vậy hắn tự tin Thiên Hạ Vô Địch không thể thoát khỏi mười kiếm của hắn.

Tuy nhiên Thiên Hạ Vô Địch lại tránh được cả mười kiếm. Sau khi hắt xì, Thiên Hạ Vô Địch nhận ra rằng luận võ đã bắt đầu, trong thời khắc sinh mệnh của bản thân như mảnh treo ngọn gió, tất cả năng lực dự trữ đều buộc phải bộc phát.

Nàng không biết võ, nếu muốn tồn tại trong chốn giang hồ, không chỉ cần chạy trốn, còn phải bảo vệ tính mạng. Phản ứng của nàng, nhãn lực, nhĩ lực đều nhanh nhạy hơn người bình thường rất nhiều, nàng có thể dựa vào tiếng gió để tránh kiếm, có thể nói phản ứng chính là đặc điểm lợi hại nhất của nàng.

Nàng tránh khỏi mười kiếm, hai chân vẫn đứng im tại chỗ, không phải nàng cố tình khoe khoang năng lực cho nên mới không di chuyển, mà bởi vì nàng sợ hãi đến mức hai chân run rẩy, không động đậy nổi. Kiếm pháp của Trang Kiếm Trì không hổ danh là thiên hạ đệ nhất, mỗi một nhát kiếm đều muốn lấy mạng nàng, nàng có thể tránh được mười kiếm, một phần là do năng lực, phần lớn là nhờ vào vận khí.

Kiếm thứ mười một đâm tới, kiếm này hướng thẳng về phía cổ họng nàng.

Nàng quát to một tiếng, theo bản năng giơ kiếm che chở cổ họng.

Thanh kiếm của Trang Kiếm Trì chạm vào kiếm nàng, sau đó dừng lại, nàng bị kiếm khí đánh bay ra ngoài, rơi theo hình vòng cung, ngã xuống đất, hai mắt trợn lên, lập tức té xỉu.

Đại khái là nàng té xỉu theo phong cách oanh liệt dưng cảm nhất trên đời.

Trang Kiếm Trì đứng im, hắn không biết Thiên Hạ Vô Địch ngất xỉu thật hay giả vờ, hắn đợi một khắc, mới đi qua đỡ nàng, sau đó hắn nghe thấy âm thanh phát ra từ bụng nàng.

“Trận này ai thắng ai thua?” Trang Kiếm Trì hỏi.

“Tất nhiên là giáo chủ thắng.” Yến Quy đáp.

“Không.” Trang Kiếm Trì ôm Thiên Hạ Vô Địch, đi về hướng phòng ngủ của mình, “Chưa thể phân thắng bại.”

Yến Quy kinh hãi: “Giáo chủ, ngài bé nàng vô phòng ngài làm gì?”

Trang Kiếm Trì ngừng lại một chút: “Bốn tọa đã hứa với nàng, nếu nàng đánh với bốn tọa một trận, bốn tọa liền hoàn thành nguyện vọng của nàng.”

Đầu óc Yến Quy mơ hồ: “Nguyện vọng của nàng là gì?”

Trang Kiếm Trì nói: “Ngủ chung với bốn tọa.”

Nếu nửa đêm người đột ngột tỉnh dậy, phát hiện người đã được tắm rửa, mùi hương trên người thay đổi, quần áo cũng được thay, bên cạnh còn có một vị mỹ nam, người sẽ có phản ứng gì?

Tuy nhiên Thiên Hạ Vô Địch không có phản ứng gì lớn, bởi vì nàng nhìn thấy kiếm rồi.

Thiên hạ vô địch chính là kiếm.

Ngày nghỉ đêm mong chỉ muốn trộm thanh kiếm trên đầu giường kia, trước mắt nàng cần phải tới gần Trang Kiếm Trì, mới có thể lấy kiếm.

Hiện tại, nàng không cần biết vì sao Trang Kiếm Trì lại ở chỗ này, cũng không muốn suy nghĩ sâu xa cách lấy kiếm, muốn lấy kiếm thì cứ cầm lấy thôi.

Nàng giơ tay ra, chụp lấy kiếm, sau đó nhảy ra khỏi phòng ngủ biến mất.

Trang Kiếm Trì mở hai mắt ra, vẻ mặt tỉnh táo, hắn không có đuổi theo, hắn đi sang chỗ Yến Quy đang ngủ say, gọi dậy hỏi: “Nữ nhân lấy kiếm của nam nhân, là có ý gì?”

Yến Quy vẫn còn mơ màng, ý thức không tỉnh táo, người không thể tin tưởng lời nói của một người không tỉnh táo nha.

“Nam nhân có hai thanh kiếm, một là vật để cầm trong tay, thanh còn lại chính là dưới người... Nàng lấy thanh nào đi?”

Đây là vấn đề rất đơn giản, nhưng Trang Kiếm Trì không hiểu, cái dưới người là kiếm gì. Hắn suy nghĩ suốt một canh giờ, mới hiểu ra.

Hắn lại chạy sang chỗ Yến Quy: “Trộm hai loại kiếm này, có dụng gì khác nhau không?”

Yến Quy mơ màng nói: “Trộm kiếm trên tay thì gọi là kẻ trộm, trộm cái dưới người thì nàng cũng được gọi là trộm, nhưng là kẻ trộm tâm.”

Trang Kiếm Trì khôn hiểu: “Kẻ trộm tâm nghĩa là gì?”

“Nghĩa là...” Yến Quy khinh thường, “Hợp ý nhau, ngài cũng muốn ngủ với nàng.”

Trang Kiếm Trì chợt hiểu ra.

Thiên Hạ Vô Địch hớn hờ chạy đi giao kiếm cho hắc y nhân.

Nàng đang nghĩ, nhận tiền xong sẽ làm cái gì.

Đáng tiếc tiền này không thể vào túi.

“Đây là kiếm của thiên hạ vô địch?” Hắc y nhân nhìn kiếm, giọng nói tràn đầy nghi ngờ, “Tại sao lại nhìn bình thường đến thế?”

Thứ này không giống kiếm của cao thủ, thanh kiếm quả thực rất bình thường, không có hoa văn chạm trổ, lưỡi kiếm cũng không sắc bén.

“Không thể giả được!” Thiên Hạ Vô Địch khẳng định.

“Đó là cái gì?” Hắc y nhân mở cửa sổ ra, chỉ vào nam nhân đứng dưới lầu.

Nam nhân kia anh tuấn bất phàm, khí thế hiên ngang, hắn đi đến đâu, nữ nhân la hét chói tai đến đó.

Hắn ta chắc chắn là một kiếm khách, bởi vì trong tay cầm kiếm, nhưng đáng lý ra hắn không nên cầm kiếm mới đúng, bởi vì kiếm của hắn đã bị trộm, chính là vật ở trên bàn.

Thiên Hạ Vô Địch hoang mang: “Khoan đã!” Vừa mở miệng, nàng liền đứng trước mặt nam nhân đó, chỉ tay vào thanh kiếm của hắn, “Đây không phải là kiếm của người chứ?”

Nam nhân kia tất nhiên là Trang Kiếm Trì. Trang Kiếm Trì cầm kiếm trong tay, sắc mặt không đổi: “Vũ khí rất dễ tìm.”

Thiên Hạ Vô Địch hỏi: “Đây là kiếm của ngươi?”

Trang Kiếm Trì nói: “Đây là kiếm của bốn tọa.”

Thiên Hạ Vô Địch lấy thanh kiếm nàng đã trộm của hắn ra: “VẬY cái này là cái gì?”

Trang Kiếm Trì nhận lấy, nhìn vài lần: “Hình như cũng là kiếm của bốn tọa.”

Miệng Thiên Hạ Vô Địch mở thật lớn như quả trứng: “Ngươi... rốt cuộc ngươi có bao nhiêu thanh kiếm?”

Vẻ mặt Trang Kiếm Trì hết sức kiên định: “Chỉ cần là kiếm, thì đều là kiếm của bốn tọa.”

Thiên Hạ Vô Địch nói: “... Ngươi không có một thanh bảo kiếm bên người sao?”

Trang Kiếm Trì nói: “Không cần thiết.”

Hay cho một câu không cần thiết, đủ khí phách, đủ uy vũ. Là vô địch thiên hạ đương nhiên không cần, cho dù đó là một khối đồng mục nát, chỉ cần ở trong tay hắn cũng có thể biến thành bảo kiếm chém sắt như chém bùn.

Nhưng Thiên Hạ Vô Địch rất cần, hắn không có bảo kiếm bên người, nàng báo cáo kết quả thế nào chứ? Nàng suy nghĩ, lập tức cầm lấy thanh kiếm trong tay Trang Kiếm Trì, đi tới trước sương phòng của hắc y nhân: “Ngài xem, đây cũng là kiếm của thiên hạ vô địch. Ngài có hiểu không? Kiếm trên thiên hạ đều là kiếm của hắn, hắn không có kiếm riêng.”

Trong căn phòng không một bóng người.

Hắc y nhân đi rồi.

Trang Kiếm Trì đến chỗ nàng.

Trang Kiếm Trì lấy lại hai thanh kiếm trong tay nàng, so sánh coi thanh kiếm nào nhẹ hơn, rồi đưa cho Thiên Hạ Vô Địch, bộ dạng của hắn không giống như người coi kiếm như sinh mạng, mà giống như chọn đồ ăn, tùy tiện gọi một món.

“Cầm.”

Thiên Hạ Vô Địch bị khí thế ngang ngược mạnh mẽ của vô địch thiên hạ đè bẹp, trong óc nàng trống rỗng, nghe thấy lời của hắn, theo bản năng nhận lấy kiếm.

“Tạch.” Bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, ánh sáng sắc bén lóa cả mắt.

Trang Kiếm Trì xuất kiếm.

“Thiên Hạ Vô Địch, chiến với bốn tọa một trận!”

“... Gì?” Thiên Hạ Vô Địch cứ tưởng mình đang mơ.

Ánh mắt Trang Kiếm Trì lộ ra tia sáng kì dị: “Hôm qua ngươi đánh với ta một trận, ngươi vẫn chưa dùng hết thực lực, hôm nay ngươi hãy lấy hết năng lực ra, đấu với ta một trận!”

Đầu óc Thiên Hạ Vô Địch vẫn trống rỗng. Nếu ngươi gặp phải một nam nhân hiếu chiến, ngươi lại là người không biết võ, ngươi sẽ làm thế nào? Trốn, trốn được không? Nói ngắn gọn, đáp án tốt nhất chính là ngẩng mặt nghênh địch.

Thiên Hạ Vô Địch là người lười có đẳng cấp, người lười sẽ không trốn, cho dù hôm nay ngươi có thể chạy thoát nhưng ngày mai ngươi vẫn phải tiếp tục trốn, chạy trốn nhiều sẽ rất mệt đúng không?

Cho nên nàng sẽ không trốn.

Nàng thẳng lưng ưỡn ngực, vững vàng thẳng thắn nói: “Ta không chiến.”

Kiếm khí của Trang Kiếm Trì vẫn còn ẩn hiện trong không khí, khí thế hắn cực kì cường đại bức người. Hắn siết chặt kiếm, nói: “Vì sao?”

“Bởi vì...” Thiên Hạ Vô Địch cười vô tội, “Ta đói bụng, ta mệt.”

Nàng không hề viện cớ, đây là lời nói thật.

Nàng thực sự chưa có được một bữa cơm no bụng, chưa kịp ngủ một giấc thật ngon.

Sau đó, nàng ngồi trong tủ lâu lớn nhất, ăn món ăn ngon nhất.

Nàng gác chân lên ghế, chẳng thèm để ý hình tượng, ăn vội vội vàng vàng, nếu người đã từng nhìn thấy heo nhin đói mấy ngày, thì có thể tưởng tượng ra bộ dáng của nàng lúc này.

Trang Kiếm Trì nhìn nàng, trong lòng hẳn nghĩ cái gì, cũng chỉ có một mình hẳn biết.

Ăn cơm no, phải đi tắm rửa vệ sinh, rồi ngủ một giấc.

Thiên Hạ Vô Địch tắm rửa xong, nàng ngáp một tiếng thật dài đi đến giường, xoay người nằm lên. Nhắm mắt, sau đó lập tức mở mắt ra.

“Này, người ở đây làm gì?” Nàng trợn mắt nhìn, chỉ vào nam nhân trên giường.

Nam nhân đó không phải ai khác, là Trang Kiếm Trì.

Mặt Trang Kiếm Trì không chút thay đổi, hai tay đặt trên giường, mắt nhìn đỉnh giường, giống như ngủ với nữ nhân là chuyện rất bình thường: “Ngủ cùng người.”

“... ..” Thiên Hạ Vô Địch mơ hồ, “Đợi một chút, người ngủ chung với ta làm gì?”

Trang Kiếm Trì nói: “Để người chịu chiến với bốn tọa một trận.”

Thiên Hạ Vô Địch càng hoang mang hơn: “Hai chuyện này có liên quan gì tới nhau chứ?”

Trang Kiếm Trì nói: “Người vào giáo, vì muốn ngủ với bốn tọa, bốn tọa ngủ với người, là vì muốn chiến với người.”

Thiên Hạ Vô Địch không bắt kịp tư duy của hẳn, nói chuyện với người một lòng một dạ chỉ có kiếm đạo, thực tế mà nói, vĩnh viễn cũng không thể hiểu hẳn muốn nói cái gì. Hiện tại, nàng cũng lười đoán, liền nói: “Ta vào Lăng Vân giáo, vì muốn xem kiếm của người, không phải muốn ngủ với người.” Mặc dù nàng lười, nhưng không bị ngốc, sẽ không nói ra hành vi trộm cắp cao thượng của mình cho hẳn biết.

Trang Kiếm Trì không hiểu, Yến Quy nói nam nhân có hai thanh kiếm, nàng muốn xem kiếm nào?

Trang Kiếm Trì hỏi: “Người muốn xem kiếm nào?”

Thiên Hạ Vô Địch nói: “Tất nhiên là bảo kiếm bên người người.” Nàng nói không sai, chỉ có bảo kiếm bên người kiếm khách, mới là kiếm độc nhất vô nhị.

Nhưng đối với một người tùy tiện dùng kiếm mà nói, kiếm độc nhất vô nhị bên người, còn có ý tứ khác.

Bảo kiếm bên người, chỉ có thể là loại kia, cái loại sinh trưởng trên người kiếm khách.

“Được, ta cho người xem kiếm, sau khi xem xong, người hãy chiến với bốn tọa một trận!”

Trang Kiếm Trì gỡ thất lưng xuống...

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, một lát sau...

“Lưu manh a ——” Thiên Hạ Vô Địch lớn tiếng kêu thảm thiết, bịt mắt nhảy ra ngoài cửa sổ.

Hôm sau, Trang Kiếm Trì mang theo vẻ mặt khó hiểu đi tìm Yến Quy: “Nàng nói muốn ngủ, bốn tọa liền ngủ cùng nàng, nàng muốn xem kiếm, bốn tọa liền cho nàng xem kiếm, vì sao nàng vẫn không chịu đấu với bốn tọa một trận?”

Khóe miệng Yến Quy giựt giựt, bóp trán thở dài: “Vậy thì phải làm cho nàng vui vẻ.”

Trang Kiếm Trì hỏi: “Làm như thế nào?”

Yến Quy nói: “Nàng thích cái gì, cứ đưa cho nàng. Nữ nhân mà cảm thấy vui vẻ, sẽ lập tức đồng ý yêu cầu của giáo chủ.”

Hai mắt Trang Kiếm Trì sáng rực.

5. Chương 4

Editor: HD

Đạo tặc, không những phải làm việc cẩn thận, không để bị người ta phát hiện, còn đề phòng có người theo dõi.

Thiên Hạ Vô Địch đang làm nghề trộm cướp, vì vậy nàng cực kì cẩn thận, không để cho bất kì kẻ nào phát hiện, nhưng nàng đã bị người ta theo dõi rồi.

Người có khả năng theo dõi nàng, kinh công tuyệt đối phải ở loại thượng thừa, trong giang hồ này chỉ có một người có khả năng đó, Trang Kiếm Trì.

Nàng không biết, Trang Kiếm Trì cũng không để nàng biết.

Vì vậy nàng hết sức vui vẻ đi trộm dạ minh châu, cười đến mức khuôn mặt như trăng rằm.

Trang Kiếm Trì nhìn chố nàng tới, sau đó xoay người biến mất trong màn đêm.

Hôm sau, Thiên Hạ Vô Địch đưa dạ minh châu đến tay cố chủ, nhận xong ngân lượng thì đi vào con hẻm nhỏ.

Lúc này, trên trời rớt xuống một bao tải, xem tí nữa đập trúng đầu nàng, nàng sợ đến mức lui về sau ba bước, ngay khi bao tải rớt xuống đất, Trang Kiếm Trì đồng thời xuất hiện trước mặt nàng.

Miệng bao tải mở ra, liền thấy ánh sáng lấp lánh, hào quang sáng rực, mắt nàng sắp bị chọc cho mù rồi, mắt người trên đường cũng sắp mù rồi.

Bất cứ người nào nhìn thấy một bao tải xa xỉ chứa đầy dạ minh châu, nhưng đồ vật lại không phải của mình, ánh mắt họ đều sẽ mù quáng.

Thiên Hạ Vô Địch không mù, ngược lại rất choáng váng. Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ thấy nhiều dạ minh châu đến như vậy, nàng đi trộm cả đời, cũng chỉ trộm được một viên.

“Người người người, này là ý gì?” Thiên Hạ Vô Địch ngạc nhiên chỉ vào bao tải hỏi, đồ vật quý giá như vậy hẳn lại giống như tiện tay vứt vào bao, khiến người ta tức đến giậm chân mà.

Trang Kiếm Trì gờ kiếm lên: “Cho người, để người vui vẻ.”

Mọi người vây quanh: “!!!”

Thiên Hạ Vô Địch: “...”

Thiên Hạ Vô Địch không vui, cực kì không vui, không phải đồ của chính mình, tất nhiên nàng không vui.

Nàng kim chế suy nghĩ muốn ôm cái bao vào lòng, quay đầu tiêu soái rời đi.

Vào hiệu cầm đồ, lấy chiến lợi phẩm tối qua ra, thu được một túi tiền, đi hết con hẻm nhỏ, vào một tiệm bánh bao, ném túi tiền lên bàn, hào phóng la lớn: “50 cái bánh bao.”

Ánh mắt ông chủ tỏa sáng, kêu một tiếng “Được” còn lớn hơn cả tiếng gà trống kêu, chuẩn bị xong, liền đưa cho Thiên Hạ Vô Địch, ân cần hỏi thăm vài câu: “Ta cho cô nướng thêm vài cái, cô nướng phải chăm sóc cho mấy đứa trẻ này cũng rất vất vả rồi.”

Thiên Hạ Vô Địch nhe răng cười, vỗ vai ông chủ: “Ông thật nghĩa khí, đa tạ.” Sau đó ôm túi bánh bao lớn vui vẻ đi ra ngoài.

Ông chủ hớn hở nhìn theo nàng rời đi, vừa định xoay người đi vào trong làm việc, đột nhiên phía trước có một bóng đen hạ xuống. Ngẩng đầu nhìn, đó là khuôn mặt đen thui của Trang Kiếm Trì.

“Khách, khách quan, muốn mua bánh bao sao?” Ông chủ run rẩy hỏi.

Trang Kiểm Trì nhíu mày, nàng không thích dạ mình châu, lại đi thích bánh bao ư? Khẩu vị này cũng thật độc đáo, nhưng chỉ cần nàng thích, thì lấy lòng nàng là được.

“Một trăm cái bánh bao.”

Chân ông chủ run lên, ông ta không có nhiều bánh bao đến thế nha!!!

Thiên Hạ Vô Địch mua nhiều bánh bao như vậy làm gì? Tất nhiên là cho người ta ăn.

Nàng chính là người lười, người lười chẳng muốn tiêu tiền, cho nên nàng thích đưa tiền cho người ta xài hộ. Nửa năm trước, thị trấn gần đó bị lũ lụt, quan phủ xử lí không kịp dẫn đến việc rất nhiều người không có nơi nương tựa, lưu lạc đến đây, bọn họ không có nhà ở, cũng không có tiền để sống, ăn không no bụng, có người chết giữa đường, có người bị bệnh nặng, những người còn sống đều đã mất hết khả năng lao động. Đáng thương nhất chính là những hài tử, ăn không no mặc không ấm, cầm một cái bát để xin cơm ăn trên đường phố.

Tất cả tiền bạc của Thiên Hạ Vô Địch đều cho bọn họ, tất nhiên bánh bao cũng là cho bọn họ.

Hiện tại, bọn họ đang sống trong một căn miếu đổ nát, già trẻ lớn bé tổng cộng ba mươi người, khoảng chừng có mười hai đứa trẻ, người lớn tuổi thì bị bệnh, hài tử thì ra ngoài xin ăn, hy vọng ông trời đoái thương nhìn xuống, giúp bọn họ vượt qua thời gian cực khổ này. Cũng may, bọn họ gặp được Thiên Hạ Vô Địch, nên cuộc sống của họ mới không quá mức khổ sở.

Thiên Hạ Vô Địch chia bánh bao cho mấy đứa nhỏ, bọn nó vui mừng nhảy nhót lung tung, cắn lấy bánh bao, ăn một cách ngon miệng. Thiên Hạ Vô Địch đi đến hỏi thăm bệnh tình của những người già yếu, sau đó định đi đến tiệm thuốc, quay người lại...

“... Tại sao người lại ở đây!”

Thiên Hạ Vô Địch không quen nhiều người lắm, nhưng nàng chắc chắn biết một người.

Nàng bị Trang Kiểm Trì hù dọa, đương nhiên sau khi nàng nhìn thấy Trang Kiểm Trì mang theo một trăm cái bánh bao, nàng nghĩ hồn phách bản thân sắp bay mất rồi.

Thiên Hạ Vô Địch hỏi: “Người... làm gì vậy?”

Trang Kiểm Trì nói: “Cho người.”

Đầu óc Thiên Hạ Vô Địch choáng váng: “Cho ta làm gì?”

Trang Kiểm Trì liếc mắt một cái nói: “Cho người vui.”

Thiên Hạ Vô Địch nhìn một trăm cái bánh bao, “... ta, cảm ơn người.”

Trang Kiểm Trì ngậy người, ấp úng nói: “Không cần khách khí.”

Nàng cảm ơn ta, việc này là có ý gì?

Hắn còn chưa kịp nghĩ thông suốt, liền bị mấy đứa trẻ thu hút. Mấy đứa trẻ đáng thương tội nghiệp lau nước mũi xong, mới cẩn thận kéo ống tay áo hắn, rụt rè hỏi: “Ca ca... đệ ăn bánh bao được không?”

Mua bánh bao, tất nhiên là để cho người ta ăn, nhưng bánh bao này là mua cho Thiên Hạ Vô Địch, nên để Thiên Hạ Vô Địch ăn mới đúng.

Thiên Hạ Vô Địch lại không thể ăn hết nhiều bánh bao như vậy, nàng không thể mở mắt nhìn hài tử chịu khổ, cầm mấy cái bánh bao lên, nhét vào tay tiểu hài tử: “Ăn đi!”

Có thêm mấy đứa trẻ đến gần, kiễng chân, giơ tay, ngẩng đầu xin bánh bao.

Một trăm cái bánh bao nhanh chóng được chia hết, Thiên Hạ Vô Địch vui vẻ nhìn bọn nhỏ chơi trò chơi, vẻ mặt tươi cười của nàng, hẳn chưa từng nhìn thấy.

Trang Kiểm Trì đứng im tại chỗ, hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của Thiên Hạ Vô Địch, từ trong thâm tâm hắn xuất hiện một chút tình cảm mềm mại mà hắn không hiểu được.

Một đứa bé kéo tay áo hắn, đôi mắt mở lớn nói: “Ca ca, đi chơi với bọn đệ đi.”

Trang Kiếm Trì không biết chơi thế nào, nhưng nhìn Thiên Hạ Vô Địch cười tươi như thế, hắn không từ chối được, đồng ý tham gia.

Hắn chưa bao giờ biết vui vẻ là gì, thế nhưng hôm nay hắn đã cảm nhận được vui vẻ, vui vẻ là khi bọn trẻ cười, là khi Thiên Hạ Vô Địch cười, cũng chính là hắn nở nụ cười.

Lúc về, hắn hỏi Yến Quy: “Nàng nhận bánh bao của ta, vậy là ý gì?”

Yến Quy kinh ngạc nói: “Nghĩa là nàng đồng ý với hàng động của ngài.”

Hắn nói tiếp: “Nàng lấy bánh bao của ta tặng cho người khác.”

Yến Quy hoảng sợ: “Cái gì?”

Trang Kiếm Trì khó hiểu nói: “Nhưng bốn tọa rất vui.”

Sau đó, trong cuộc đời Yến Quy lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng — Trang Kiếm Trì cười.

“...” Mí mắt Yến Quy nhảy lên, hắn là người thông minh, cũng là người từng trải, năm đó hắn động lòng với nương tử cũng mang vẻ mặt cười ngây ngô thế này. Sự tình phát triển nằm ngoài dự đoán của hắn.

Giáo chủ chưa bao giờ gần nữ sắc, nhưng lại có tình ý với nữ nhân, đây là chuyện tốt, nhưng nếu đối tượng là phường đạo tặc, vậy không phải chuyện tốt nữa rồi.

Yến Quy cực kì nghiêm túc nói: “Giáo chủ, ngài đừng để nữ nhân kia lừa gạt, nàng ta chỉ viện cớ đánh với ngài một trận, để lợi dụng ngài.”

Trang Kiếm Trì khó hiểu: “Nàng lợi dụng bốn tọa cái gì?”

Yến Quy ưỡn ngực, lập tức liệt kê tội: “Nàng muốn ngủ với ngài, bắt ngài mua cơm cho nàng ăn, mua đồ đạc cho nàng, sau đó sẽ phụ lòng ngài.”

Trang Kiếm Trì hỏi: “Nàng làm như vậy để làm gì?”

Yến Quy run giọng nói: “Để trộm ngài...” Hắn ngừng một chút, trầm nghĩ, giáo chủ thiếu thốn ở mặt tình cảm, nếu nói như kiểu ‘Trộm tâm ngài’, chắc chắn sẽ không hiểu, bởi vậy hắn ta thay bằng từ đơn giản và thô bạo hơn, “Trộm kiếm của ngài, làm giáo chủ phụ nhân.”

Thanh kiếm này không chỉ ám chỉ kiếm trong tay, còn có kiếm đặc thù của nam nhân. Chỉ cần là người có đầu óc, chắc chắn sẽ hiểu ý của Yến Quy, Thiên Hạ Vô Địch muốn lấy mạng Trang Kiếm Trì, tiện thể hủy hoại trong sạch của hắn.

Trang Kiếm Trì có đầu óc, nhưng trong chuyện tình cảm đầu óc của hắn chỉ là thứ vô dụng. Hắn trầm nghĩ kiếm trên người nam nhân, không thể trộm đi, còn kiếm trong tay hắn... không biết đã mất bao nhiêu thanh kiếm rồi, mất thêm lần nữa thì có sao chứ? Cho nên hắn không hề để ý việc mất kiếm trong tay, mà cái thông tin kia — “Nàng muốn làm giáo chủ phụ nhân.”

Trang Kiếm Trì hỏi: “Làm giáo chủ nhân là làm cái gì?”

Yến Quy ôm trán, dùng từ đơn giản nhất để nói: “Hàng ngày ngủ cùng ngài, ở trên giường đánh một trận phân chia cao thấp.”

Hai mắt Trang Kiếm Trì rực sáng, mỗi ngày, một trận chiến phân chia cao thấp... hắn chợt tỉnh ngộ.

Hắn cầm kiếm đi tìm Thiên Hạ Vô Địch, lớn tiếng nói: “Thiên Hạ Vô Địch, làm giáo chủ phụ nhân của bốn tọa đi, chiến với bốn tọa một trận!”

Thiên Hạ Vô Địch: “... Gì?”

6. Chương 5

Editor: Snowflake HD

Nếu người hàng ngày người bị một người đi theo, người này lại thường xuyên tặng lễ vật cho người, người sẽ có cảm nhận gì?

Thiên Hạ Vô Địch đang bị thiên hạ vô địch đi theo.

Có lẽ so sánh thính giác của Trang Kiếm Trì còn nhạy hơn cả chó thì vẫn chưa đủ, hần vừa mới ngửi được mùi của nàng, thì lập tức dùng tốc độ nhanh nhất để đuổi theo, sau đó tặng quà cho nàng.

Sau khi nàng dùng cách nhẹ nhàng để từ chối lời ‘Cầu hôn’ của Trang Kiếm Trì, Trang Kiếm Trì càng ngày càng dính nàng chặt. Ban đầu nàng cho rằng Trang Kiếm Trì là tên vô lại không biết xấu hổ, về sau mới phát hiện, Trang Kiếm Trì không hiểu được rằng nàng khéo léo từ chối hần.

Đầu óc của Trang Kiếm Trì rất đơn giản, nếu như người nói một câu, hần nhất định sẽ không hiểu cái đó là ý gì. Trí tuệ cả đời hần đều dùng trong việc nghiên cứu kiếm pháp, về mặt sinh hoạt có thủ hạ quan tâm hầu hạ, cho nên khó trách hần lại ngốc nghếch như vậy.

Trên thực tế, bị Trang Kiếm Trì ‘Truy’ nhiều như vậy, Thiên Hạ Vô Địch cảm thấy nam nhân này cũng rất thú vị.

Thiên Hạ Vô Địch cố tình ghi vào sổ sách, liệt kê vật phẩm và thu hoạch nàng có được hàng ngày.

Chẳng hạn như nửa năm trước nàng được tặng một trăm cái bánh bao, nàng nhẹ nhàng bày tỏ ý không cần phải mua nhiều đến thế, hôm sau Trang Kiếm Trì mua chín mươi chín cái bánh bao... Sau đó, hần liền trở thành anh hùng của dân bị nạn, mãi đến khi dân bị nạn xây dựng lại nhà ở, sự tích anh hùng của hần mới đi đến hồi kết. Thu hoạch duy nhất của nàng, chính là nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bọn nhỏ, tâm tình cực kì vui, nàng vui, Trang Kiếm Trì càng vui hơn.

Trang Kiếm Trì có thể khiến nàng vui vẻ, cho nên hần sai người chuẩn bị phần đại lễ thứ hai, chín mươi chín chiếc khăn tay, nguyên nhân là khăn tay của nàng quá bẩn... Về sau, hần trở thành đại nhân vật của các cô nương lầu xanh, người muốn hỏi vì sao, bởi vì Thiên Hạ Vô Địch đã đưa chín mươi chín chiếc khăn tay đó cho các cô nương thanh lâu, trên từng chiếc khăn tay đều có thêu tên Trang Kiếm Trì, chỉ cần là người có mắt, nhìn thấy mấy cái khăn tay này sẽ không dám làm khó dễ các cô nương. Bây giờ, thu hoạch của Thiên Hạ Vô Địch, đại khái là có thể trà trộn vào thanh lâu dễ dàng.

Sau này, phần đại lễ thứ ba là vải tơ lụa, thứ tư là hoa, thứ năm là giấy... Lúc đầu, lễ vật đều có cùng màu, về sau đổi phong cách, các màu không giống nhau, và số lượng ngày càng ít lại, bởi vì Thiên Hạ Vô Địch nói hần cho quá nhiều, vì thế hần bắt đầu giảm số lượng theo thời gian, từ 99 đến 89 đến 79... Đạo gần đây số lượng lễ vật, chỉ còn lại chín.

Đây là chín kiểu dáng, đồ trang sức khác nhau, lúc trước khi lễ vật đưa tới, ngoại trừ một bộ Thiên Hạ Vô Địch giữ để dùng, còn lại nàng đều cho người khác, nhưng bây giờ, nàng giữ lại tất cả trang sức, không tặng cho người khác nữa.

Nàng bị Trang Kiếm Trì ‘truy’ nửa năm, cho dù trái tim sắt đá cũng sẽ bị tan chảy. Nàng là người, không phải sắt đá, trái tim nàng cũng biết rung động.

Nàng lang thang trên giang hồ nhiều năm, mỗi lần chứng kiến chuyện tình cảm nam nữ, trong lòng nàng cũng thầm hy vọng có thể có một tình yêu chân thành. Đồ trang sức, là vật quý giá nhất nam nhân tặng cho nữ nhân, tuy nhiên nàng lại rất lười, vì vậy đưa vật phẩm trân quý cho người ta dùng giữ, hoặc là bán cho tiệm cầm đồ.

Trang Kiếm Trì biết tin nàng nhận tất cả trang sức, hần cực kì vui, vui vì nàng sắp trở thành giáo chủ phu nhân, kế hoạch khiến nàng chiến với hần một trận lại tiến lên một bước.

Yến Quy đã từ bỏ hy vọng giáo dục Trang Kiếm Trì, để hần tự sinh tự diệt.

Trang Kiếm Trì không hiểu tình yêu, không có Yến Quy chỉ bảo, hần khó tránh khỏi mắc phải sai lầm.

Hôm nay hần đã phạm lỗi rồi.

Nguyên nhân là hần phát hiện, gần đây Thiên Hạ Vô Địch không có biểu hiện yêu thích bất cứ thứ gì, đây là một hiện tượng không tốt, không có dự vọng, thì không có lễ vật để tặng. Hần cực kì lo lắng, Yên Quy từng nói, trái tim nữ nhân dễ thay đổi, không có lễ vật, nàng sẽ thay lòng đổi dạ.

Thời điểm hần lo lắng, hần sẽ tìm cách để bản thân không phải suy nghĩ.

Hần luôn luyện kiếm vào ban đêm, buổi tối rất thích hợp để suy nghĩ, nhưng thời điểm này chính là giờ Thiên Hạ Vô Địch làm việc, cho nên vào buổi tối bọn họ không gặp mặt. Hần cho rằng, hần cần phải chỉnh sửa thời gian hoạt động, buổi tối chạy theo coi Thiên Hạ Vô Địch thích cái gì.

Vì thế, hần nhìn thấy một tòa nhà vô cùng xa hoa, rộng lớn.

Tòa nhà này không phải chỗ ở của Thiên Hạ Vô Địch, là nhà của một thương nhân. Thiên Hạ Vô Địch vào đây để làm gì, tất nhiên là đi trộm đồ, đây là nghề của nàng, cũng là khởi nguồn cuộc sống của nàng.

Nhưng mà hôm nay, nàng bị thất thủ rồi.

Nếu người đang lén lút đột nhập vào nhà người ta, lại phát hiện nam nhân người quen biết đứng nhìn người chằm chằm, người sẽ có phản ứng gì? Tất nhiên sẽ nhắc nhở hần im lặng, rồi tiếp tục làm việc của mình.

Thế nhưng, nếu nam nhân này mặc đồ trắng, ngẩng đầu nhìn về chỗ của người, giống như nói cho mọi người biết vị trí của người?

Thiên Hạ Vô Địch suy sụp rồi.

Trong tòa nhà này rất nhiều cao thủ, hiện tại nàng bị ánh mắt tràn đầy sát khí của cao thủ nhìn chằm chằm. Nàng không biết võ công, cho nên chỉ có một lựa chọn duy nhất: Trốn.

Nàng chạy thoát, may mắn khinh công của nàng rất tốt, chỉ là khi thoát ra được, bộ dạng trông cũng khá chật vật.

Trang Kiếm Trì không cần trốn, nhìn nàng trốn rồi, hần mới chạy theo.

Hần tò mò hỏi: “Nàng vào trong đó làm gì?”

Sắc mặt Thiên Hạ Vô Địch đen thui, nàng có thể nói đang đi trộm đồ sao? Nàng không thể, mặc dù nàng là đạo tặc thật, nhưng tinh thần hiệp nghĩa có thừa, nàng không muốn tự bôi nhọ thanh danh của mình.

Vì thế nàng cực kì rối rắm, tìm đại một lý do, cười híp mắt nói: “Ta à.... Ta đi thăm hỏi người ta.”

Trang Kiếm Trì hiểu ra. Sau đó Thiên Hạ Vô Địch cảm thấy hết sức hối hận với lý do đó.

Bởi vì từ đó về sau, Trang Kiếm Trì thường đi theo nàng ‘thăm hỏi’ người ta, chẳng những hay mặc đồ nổi bật, còn đứng ở chỗ dễ bị phát hiện.

Thiên Hạ Vô Địch vô cùng kiên trì, nhẹ nhàng khuyên bảo hần đừng mặc đồ trắng nữa, cũng đừng đứng ở chỗ dễ bị người ta thấy, càng không cần thiết phải đi theo nàng thăm hỏi người ta. Hần đã hiểu, hần đồng ý sẽ làm theo, ngay hôm sau, hần mặc hắc y, đứng ngay bên cạnh nàng. Nhưng mà, khí thế của hần không cách nào che giấu được, bất kể là đứng ở đâu cũng bị người ta phát hiện.

Một tháng trôi qua.

Mặc dù Thiên Hạ Vô Địch là người hiền lành, nhưng nàng cũng biết cáu giận, thời điểm nàng nổi giận, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Thiên Hạ Vô Địch đứng đối diện Trang Kiếm Trì, phát giận vào người hần.

Thiên Hạ Vô Địch mở đầu cực kì nhẹ nhàng: “Trang giáo chủ, chúng ta thương lượng một việc được không?”

Trang Kiếm Trì nói: “Được.”

Thiên Hạ Vô Địch khó khăn nói: “Huynh có thể đừng đi theo ta nữa được không?”

Trang Kiếm Trì nói: “Không thể.”

Thiên Hạ Vô Địch nói: “Huynh cứ làm như vậy, có biết là khiến ta rất khó xử không?”

Trang Kiếm Trì nói: “Không biết.”

Thiên Hạ Vô Địch nói: “... Nhưng ta biết, huynh đi theo ta, ảnh hưởng tới cuộc sống của ta, ta có cuộc sống riêng của mình, huynh không nên quấy rầy cuộc sống của ta nữa.”

Trang Kiếm Trì không hiểu: “Bổn tọa không có quấy rầy cuộc sống của nàng.”

Trán Thiên Hạ Vô Địch nổi lên một sợi gân xanh, nàng đã thất bại chín đơn hàng rồi, nếu thất bại lần nữa, uy danh của nàng sẽ hoàn toàn bị phá hủy. Nàng cố gắng kìm chế, kiên nhẫn nói: “Trang giáo chủ à, thật ra, có một số việc không phải ngài cứ cho thế nào thì sẽ là như vậy đâu, giống như việc ngài nghĩ rằng mình không có quấy rầy ta, nhưng ta lại nghĩ ngài quấy rầy ta, cho nên, xuất phát từ việc tôn trọng ngài, ngài nên nghe lời ta nói, đừng quấy rầy cuộc sống của ta nữa được không?”

Vẻ mặt Trang Kiếm Trì không chút thay đổi, gật đầu, sau đó nói: “Bổn tọa đang nghe.”

Gân xanh trên mặt Thiên Hạ Vô Địch kéo căng: “Huynh đang nghe, vậy huynh giải thích sao đây?”

Trang Kiếm Trì nói: “Không hiểu.”

Thiên Hạ Vô Địch: “...” Nàng lấy khả năng nhẫn nhịn cuối cùng, tận tình giải thích ‘hành động quấy rầy’ cho Trang Kiếm Trì nghe, nàng nói cực kì nhẹ nhàng, thành khẩn, âm tai, nếu là người bình thường, nhất định đã sớm hiểu và hối hận về hành vi của mình, nhưng Trang Kiếm Trì không phải người bình thường, hẳn vẫn không hiểu.

Trang Kiếm Trì nói: “Bổn tọa muốn chiến với nàng một trận.”

Cho dù tính tình Thiên Hạ Vô Địch tốt đến đâu, nàng cũng sắp không khống chế bản thân được nữa rồi: “Không ngờ, huynh chỉ muốn đánh nhau với nhau.”

Trang Kiếm Trì nói: “Bổn tọa ở đây lấy lòng nàng, để nàng đồng ý chiến với bổn tọa.”

Sợi gân xanh của Thiên Hạ Vô Địch nhảy lên, giọng nói không kìm chế được nên hơi lớn tiếng: “Cho dù huynh lấy lòng ta như thế nào, ta tuyệt đối sẽ không đánh với huynh.”

Trang Kiếm Trì ngẩn người: “Vì sao?”

Kiên nhẫn của Thiên Hạ Vô Địch bị hấn mài mòn rồi, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không vì sao cả.”

Trang Kiếm Trì nói: “Bổn tọa muốn nghe lý do.”

Thiên Hạ Vô Địch nói: “Không có.”

Trang Kiếm Trì nói: “Được.” Đột nhiên, hắn rút kiếm ra, sát khí đầy người, “Vậy bây giờ bổn tọa chiến với nàng.”

“Đủ rồi!” Thiên Hạ Vô Địch bùng nổ, nàng bùng nổ rất đúng lúc, trước khi Trang Kiếm Trì xuất kiếm, nàng giận dữ kéo cổ áo Trang Kiếm Trì, đời này chắc đây là lần đầu tiên nàng gào lớn tiếng như vậy, “Ta không phải cao thủ, ta không biết võ công, ta càng không đánh nhau với huynh, ta họ Thiên, gọi là ‘Hạ Vô Địch’, chỉ vậy thôi! Ta là đạo tặc, ngày nào huynh cũng đi theo ta, ảnh hưởng đến thu nhập của ta, không có thu nhập ta không có cơm ăn, ta phải nhịn đói, huynh muốn làm thiên hạ vô địch đó là chuyện của huynh, không liên quan gì đến ta, cầu xin huynh đừng đến gây rắc rối cho ta nữa, từ nay về sau ta cũng không muốn gặp huynh nữa, huynh đi tìm người khác đi!” Nàng buông vạt áo Trang Kiếm Trì ra, lấy chín món trang sức quý giá trả lại cho Trang Kiếm Trì, lạnh lùng nói, “Đồ của huynh trả lại cho huynh, những thứ khác ta đã tặng cho mọi người rồi, huynh về nhà đi, đừng đến quấy rầy ta kiếm tiền!”

Nàng quay đầu đi, Trang Kiếm Trì nhảy đến trước mặt nàng, vẻ mặt khó hiểu: “Bổn tọa không hiểu.”

“Bụp —” Dây cung cuối cùng trong đầu nàng đã đứt.

Nàng hít một hơi thật sâu, hét lên: “Ý của ta là, ta chán ghét người, người cút đi cho ta!”

7. Chương 6

Editor: HD

Trang Kiểm Trì thật sự biến mất khỏi cuộc sống của Thiên Hạ Vô Địch.

Ngày hôm đó hắn mang theo tâm tình gì rời đi, đến nơi nào, Thiên Hạ Vô Địch không biết.

Sau khi hắn rời đi, cuộc sống của Thiên Hạ Vô Địch quay lại bình thường, những nơi nàng đi tới, nàng đều lấy được vật bản thân cần, nàng giống như một con chim vừa mới thoát khỏi lồng, được tự do bay lượn.

Người cho rằng từ nay về sau nàng sẽ tiêu diêu tự tại, vô sầu vô ưu như trước kia ư? Người sai lầm rồi, nàng được tự do, nhưng trong lòng không tự do chút nào.

Bởi vì trước khi Trang Kiểm Trì bỏ đi, hắn nói một câu: “Ta chính là thích nàng.”

Không phải “Bổn tọa”, là “Ta”, có thể nói đây là câu nói dịu dàng nhất trong đời hắn. Hắn hết sức chân thành, bất kể là nam nhân nào đi theo nữ nhân nửa năm, chỉ nhìn thấy những mặt lương thiện của nữ nhân này, sẽ đều rung động với nữ nhân này, tình cảm của hắn còn thiếu sót, không có nghĩa là không hiểu gì về tình yêu, hắn cũng biết động lòng, chỉ không biết biểu đạt làm sao mà thôi.

Yến Quy bỏ mặc hắn, nhưng từng nói với hắn, thích một ai đó thì phải theo đuổi người ta, dùng những thứ nàng thích để khiến nàng cảm động, hắn làm y như vậy, nhưng cách của hắn không đúng, nàng không hiểu, nàng cũng không muốn giải thích, dẫn đến mâu thuẫn giữa bọn họ.

Thiên Hạ Vô Địch không phải người nhẫn tâm, nàng biết được bản thân có mềm lòng với hắn, chỉ là suy nghĩ của Trang Kiểm Trì và nàng quá khác biệt, nếu nàng kiên nhẫn giải thích, hắn sẽ hiểu, vấn đề là ngay từ đầu nàng đã không nói thẳng thân phận của nàng cho Trang Kiểm Trì biết, sau khi nổi giận mọi chuyện đã không thể cứu hồi.

Nàng nghĩ, có lẽ kiếp này, nàng và Trang Kiểm Trì không có duyên, sau này nàng là Thiên Hạ Vô Địch, còn hắn vẫn là thiên hạ vô địch của hắn, bọn họ không nên xuất hiện cùng nhau nữa.

May mắn, ông trời không nỡ chặt đứt đường nhân duyên của bọn họ.

Nói đúng hơn, thật may vì Trang Kiểm Trì là người vô cùng kiên trì. Một nam nhân tài giỏi, quyết chiến đấu với một người, đã ‘truy’ nàng nửa năm, tất nhiên hắn sẽ vì tình yêu của bản thân mà tiếp tục đi truy nàng, cho dù nửa năm, một năm, thậm chí là lâu hơn nữa.

Nhân duyên của bọn họ bắt đầu lại ở một buổi tối nọ.

Đây là một ngày may mắn, nhưng đối với Thiên Hạ Vô Địch mà thôi, cũng không hẳn như thế.

Nàng không may xông vào một nơi gọi là võ lâm thế gia.

Thứ duy nhất mà võ lâm thế gia không thiếu chính là cao thủ, có cao thủ nghĩa là hành tung của nàng nhanh chóng bị phát hiện, trở thành con mồi của nguyên đám cao thủ.

Hiện tại, nàng đang bị cao thủ vây quanh, sắc mặt nàng cực kì nghiêm túc.

Khinh công của nàng đứng thứ hai thiên hạ, nếu là người bình thường, nàng còn có khả năng xông ra ngoài, nhưng những người ở đây tràn đầy sát khí, có sát khí thì tất nhiên có kiếm, kiếm chém sắt như chém bùn, nếu không chặt đầu nàng xuống thì nhất quyết không chịu bỏ qua.

Mục tiêu của đám cao thủ này chỉ có một, lấy mạng Thiên Hạ Vô Địch!

Sát khí giống như cơn gió lạnh thấm vào da thịt, toàn thân Thiên Hạ Vô Địch lập tức run lên, những người cầm kiếm này lập tức bước tới trước mặt nàng, nàng chỉ nhìn thấy quang kiếm lóe lên, chứ không nhìn thấy kiếm.

Nàng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, trước mặt là con đường chết không cần phải đấu tranh vô ích, chỉ bằng cử hưởng thụ cảm giác tử vong.

Dao sắt kiếm nhọn chưa cắt đầu nàng xuống, bởi vì khi chúng cách yết hầu nàng ba tấc, chúng đã bị chém gãy toàn bộ.

Trong nháy mắt có thể chặt đứt vũ khí của cao thủ, hoặc là gió lợi hại hơn kim cương, hoặc là kiếm nhanh hơn tia chớp.

Khắp nơi yên tĩnh, có người đi về phía nàng, cứu nàng, dĩ nhiên người đó cũng cầm kiếm trong tay.

Kiếm vô tình, người lại đa tình.

Trang Kiếm Trì đứng trước mặt nàng, giống như ngọn núi cao vừng vàng, lại giống như bức tường kiên cố ngàn năm, vì nàng tránh gió che mưa.

Nàng nhìn Trang Kiếm Trì đột ngột xuất hiện, không tránh khỏi giật mình: “Vì sao huynh lại ở đây?”

Trang Kiếm Trì không nói gì. Tay hắn nắm chặt kiếm, kiếm chỉ là sắt thông thường, thể nhưng vào tay hắn thì liền trở thành tuyệt thế bảo kiếm, đường kiếm của hắn rất nhanh, độc, chuẩn, chưa từng bị thất bại, không tới nửa nén hương, những người đó đều ngã dưới chân hắn, giống như tù binh thua trận, nhục nhã, chặt vật.

Hắn cao ngạo thu hồi kiếm, chưa từng liếc nửa con mắt nhìn xuống ‘con kiến’ dưới chân, ôm Thiên Hạ Vô Địch rời đi.

Bọn họ đi tới nơi an toàn, Trang Kiếm Trì buông Thiên Hạ Vô Địch ra, cầm lấy kiếm, nhìn nàng một cái không nói gì, xoay người bỏ đi.

Đây không đơn giản giống như một cái liếc mắt, mà là một người nam nhân nhìn nữ nhân mình yêu thích bị người ta ức hiếp, chỉ như vậy mới có thể có ánh mắt đau lòng, lo lắng, khó chịu cùng với không biết diễn đạt đau khổ làm sao, lần đầu tiên Thiên Hạ Vô Địch nhìn thấy ánh mắt Trang Kiếm Trì chứa nhiều cảm xúc đến thế, nếu ngay lúc này, nàng để cho hắn rời đi, thì nàng thật sự là một người vô tình rồi.

Nàng kéo tay Trang Kiếm Trì lại, nàng ý thức được bản thân nên làm cái gì trước, mở miệng nói: “Huynh đừng đi.”

Thân thể Trang Kiếm Trì chấn động, tay cầm kiếm của hắn cực kì ổn định, nhưng kiếm lại đang run, hắn đang căng thẳng, vì vậy khi nói chuyện giọng nói cũng run rẩy theo: “Nàng muốn ta ở lại?”

Không phải ‘Bổn tọa’ cao cao tại thượng, mà là ‘ta’, việc này có nghĩa là hắn đối xử ngang hàng với nàng.

“Ta...” Ngàn câu vạn chữ chạy tới trên miệng lại không biết nói thế nào, đầu óc Thiên Hạ Vô Địch rất rối rắm, người nam nhân cao ngạo này bị nàng làm tổn thương tự tôn, đáng lẽ ra nên bỏ rơi nàng mới đúng, từ nay về sau nàng lưu lạc trên giang hồ không gặp mặt hắn nữa, nhưng khi nàng gặp chuyện không may, hắn lại là người xuất hiện đầu tiên để cứu giúp nàng, nàng thực sự rất cảm động, ngoại trừ cái đó ra, chẳng lẽ không có tình cảm khác?

Có, nàng không hề vô tình vô nghĩa, trong khoảng thời gian trước, nàng cảm kích, cảm động, cũng động lòng.

Không có nữ nhân nào có thể ngăn cản một người nam nhân theo đuổi mình, nàng cũng không ngoại lệ, nhất là người nam nhân hết sức quan tâm mình, chỉ là hắn không giỏi nói chuyện một chút.

“Cái gì?” Trang Kiếm Trì quay đầu lại, trong ánh mắt xuất hiện rất nhiều tình cảm phong phú, nếu có thể đọc được, người sẽ biết tình cảm này gọi là ‘chờ mong’.

Thiên Hạ Vô Địch xấu hổ xoa má, nghĩ nửa ngày, cuối cùng cực kì lúng túng nói ra một câu: “Ách, ta rất biết ơn huynh, cảm ơn huynh đã cứu ta.”

“Nhấc tay mà thôi.” Ánh sáng trong mắt Trang Kiếm Trì từ từ tối dần.

Vẫn may, còn chưa kịp tắt, Thiên Hạ Vô Địch lập tức nói: “Này, ngày mai là trung thu, đi chơi chung?”

Hai mắt Trang Kiếm Trì sáng lên: “Được.”

Trung thu, đây là một ngày rất náo nhiệt, có náo nhiệt thì tất nhiên không thể thiếu người gây náo nhiệt.

Trang Kiếm Trì không thích náo nhiệt, nhưng Thiên Hạ Vô Địch thích là được.

Nàng rất ít khi ăn tết, đối với nàng ăn tết cũng chỉ là một hình thức mà thôi, nhưng nếu có người ăn tết chung với nàng, thì nó không đơn giản là hình thức nữa rồi.

Có lẽ hôm nay là một ngày rất đáng nhớ.

Có thể nói đây là lần đầu tiên Thiên Hạ Vô Địch ăn tết vui vẻ như vậy, nàng mặc kệ hình tượng của bản thân, kéo tay Trang Kiếm Trì chạy khắp đường lớn ngõ nhỏ, ăn uống thật ngon, đi chơi cũng thật vui, sau đó nàng đi đến cạnh bờ sông.

Thả đèn hoa đăng, cái này là truyền thống, cũng là cách để gửi gắm nguyện vọng.

Hồi nhỏ, nàng chỉ thả đèn hoa đăng một lần, sau khi cha mẹ qua đời, không có ai dẫn nàng đi thả đèn nữa, cũng không muốn đi gửi nguyện vọng.

Nàng là người lười, chẳng muốn gửi gắm nguyện vọng, cho nên nàng không viết bất cứ chữ nào trên đèn hoa đăng, chỉ muốn trải nghiệm cảm giác thả đèn mà lâu lắm rồi nàng chưa được làm.

Tuy nhiên Trang Kiếm Trì không phải người lười, hắn có nguyện vọng của hắn, hắn viết nguyện vọng xuống, thả hoa đăng ra sông, đèn theo dòng nước trôi về phương xa. Hắn nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, cười rục rịch như hoa đào, đẹp đến mức từ ngữ của hắn cũng không diễn tả được. Hắn theo bản năng giơ tay ra, nhẹ nhàng giúp nàng chỉnh sửa mái tóc bay loạn.

Nàng sưng người, không có tránh đi, gương mặt lập tức ửng đỏ.

Vì thế Trang Kiếm Trì càng có can đảm, ngón tay hắn tiếp xúc với da thịt nàng nhiều hơn, cuối cùng ôm má nàng, vuốt ve khuôn mặt nàng.

Mặt nàng cực kì đỏ, gương mặt nhìn sang chỗ khác, tim đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài.

Tim Trang Kiếm Trì cũng đập rất nhanh, hô hấp của hắn trầm xuống, hắn từ từ đến gần Thiên Hạ Vô Địch, gần chút nữa, chỉ cần thêm chút, thì hắn có thể hôn lên môi nàng.

Hắn liền bị đẩy mạnh ra.

Hắn kinh ngạc, nàng cũng rất hoảng hốt.

Hắn không thể tin được bản thân mình bị người ta cự tuyệt, còn nàng lại bất ngờ vì hắn đột nhiên làm như vậy.

Trang Kiếm Trì là nam nhân cao ngạo, sống hơn hai mươi mấy năm hắn được xem như là vương giả, hắn không ngờ có ngày hắn bị người ta làm tổn thương và cự tuyệt, hiện tại lòng tự trọng của hắn bị tổn thương.

Hắn buồn bã nhìn Thiên Hạ Vô Địch một cái, đau khổ rời đi.

“Trang Kiếm Trì...” Thiên Hạ Vô Địch vô cùng ngạc nhiên giơ tay định kéo Trang Kiếm Trì lại, nhưng mà Trang Kiếm Trì không quay đầu lại, cũng không hề do dự, ngay khi nàng sắp đụng vào tay áo hắn, hắn hóa thành một cơn gió biến mất.

Thiên Hạ Vô Địch nhìn lên trời, thời khắc ấy, trong lòng nàng xuất hiện một sự sợ hãi mà trước đây chưa từng có, nàng có cảm giác, Trang Kiếm Trì sẽ không quay lại nữa, nàng mất hắn thật rồi.

Nhưng mà nàng là một người thụ động, với thật sự ra nàng cũng không muốn chủ động, Trang Kiếm Trì rời đi, nàng không muốn đuổi theo. Nàng buồn chán đi dọc theo bờ sông, hy vọng cảnh đẹp đêm nay có thể xóa tan muộn phiền trong lòng.

Đêm cực kì yên tĩnh, tiếng động thì thậm chí chậm rãi tan biến, trả lại một buổi đêm hiu quạnh.

Trăng treo trên cao, chiếu lên bóng dáng cô đơn của nàng, một canh giờ trước, bên cạnh nàng vẫn còn một người nữa, sau đó, chỉ còn lại một mình nàng.

Đi cùng với nàng, ngoại trừ sự yên ắng, còn có đèn hoa đăng đang cháy theo dòng sông.

Đèn rất đẹp, tim đèn cháy như thiêu đốt tình yêu trong nàng, từ từ tắt lụi, hoa đăng của nàng không có nguyện vọng, tắt cũng không sao, còn của Trang Kiếm Trì? Chẳng lẽ cứ để nguyện vọng của hắn bị dập tắt?

Nàng không hiểu vì sao bản thân lại hoảng sợ, lập tức nhảy xuống dòng sông, vội vàng đi tìm đèn hoa đăng của Trang Kiếm Trì, nàng không hiểu trong đầu nàng đang suy nghĩ gì, nhưng nó nói nàng phải đi tìm đèn kia, phải bảo vệ đèn, để nguyện vọng của hắn vĩnh viễn không bị tắt.

Nàng tìm được đèn của hắn, nàng cẩn thận đưa đèn lên bờ, gỡ bỏ một đoạn bắc đèn, để cho lửa cháy mạnh hơn.

Tiếp theo nàng nhìn thấy tờ giấy nguyện vọng của hắn.

Giấy hồng như lửa, giống như tinh thần kiên trì vững vàng của hắn, nhiệt tình, tràn đầy sức sống, trên giấy hiện ra nét chữ cứng cáp, mạnh mẽ như rồng, như trời xanh không thể khuất phục.

Ma xui quỷ khiến, nàng lấy giấy hồng ra, mở ra đọc.

Nàng giật mình kinh ngạc.

“Cưới Thiên Hạ Vô Địch làm vợ. Trang Kiếm Trì.”

Nàng cầm tờ giấy, bước vào Lăng Vân giáo.

Đây là lần đầu tiên nàng có can đảm quyết định một việc lớn như vậy, chủ động đi tìm Trang Kiếm Trì.

Trang Kiếm Trì đi theo nàng nửa năm, nàng chưa từng đáp trả hắn cái gì, nàng cho rằng, nhất định là ông trời đang trừng phạt nàng, cho nên mới để nàng gặp được hắn, sau đó khổ sở vì hắn.

Trang Kiếm Trì đứng dưới ánh trăng, hắn ở ngay cửa giáo, ngược mặt nhìn nàng ở trên nóc nhà.

Hình như hắn có cảm giác rằng nàng sẽ đến, ánh mắt nhìn xa xăm, nhìn về phía nàng.

Nàng nhảy xuống trước mặt hắn, giơ tờ giấy hồng ra: “Ta thấy cái này.”

Về mặt Trang Kiếm Trì buông lỏng: “Cho nên?”

Thiên Hạ Vô Địch thở dài: “Cho nên ta tới đây.”

Trang Kiếm Trì hỏi: “Nàng tới đây làm gì?”

Thiên Hạ Vô Địch lộ ra nụ cười: “Tới thực hiện nguyện vọng của chàng.”

Trang Kiếm Trì ngẩn người: “Thật sao?”

Thiên Hạ Vô Địch là người lừa, người lừa sẽ không lừa ở thời điểm này, nàng nắm tay Trang Kiếm Trì, đặt tờ giấy hồng vào tay hắn, lại nói: “Là sự thật.” Trên mặt hắn bắt đầu đỏ ửng, sau đó nàng kiễng chân lên, như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi Trang Kiếm Trì, “Ta tới đánh với chàng một trận.”

Đôi mắt Trang Kiếm Trì thâm sâu, ôm nàng, hôn thêm vài cái, hôn vào vành tai mái tóc, khàn giọng nói: “Chiến với ta cái gì?”

Thiên Hạ Vô Địch nhẹ nhàng đẩy hắn ra, kéo hắn vào trong phòng, dùng lực đẩy, để hắn ngã xuống giường, khoe miệng cười tươi: “Tất nhiên là chiến với chàng trên giường, xem ta là thiên hạ vô địch hay chàng là thiên hạ vô địch.”

Miệng Trang Kiếm Trì hiêm khi nở nụ cười, giơ tay đánh rớt màn lụa, ôm nàng bắt đầu lăn ra giữa giường: “Tốt.”

Trận chiến này, ai thắng ai thua, người không biết, ta không biết, chỉ có bọn họ biết.

Cứ cho là có một người thắng, thì người thua sẽ như thế nào? Người thua có thời gian cả đời để chuyển bại thành thắng.

Đây là chuyện cũ của Thiên Hạ Vô Địch, cũng là chuyện của thiên hạ vô địch, rốt cuộc trên đời này ai mới là thiên hạ vô địch chân chính, có liên quan gì chứ? Chỉ cần thiên hạ vô địch ở bên cạnh Thiên Hạ Vô Địch, thì nàng chính là thiên hạ vô địch.

— Hết —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-chu-luon-muon-truy-ta>